

EVA AUGSTKALNE

**

Ik rītu, kad mostos,
dzirdu vēju šalkas...
Vai vārdū vējš
noskaņu mākoņus dzenā?
Izeju laukā.
Skatos.
Aizraujas elpa - cik skaisti...

JOLANTA BALODE

**

Pastāsti man stāstu par košām lapām,
par tām, kas zem kājām un kailiem kokiem.
Par peļķēm un gumijas zābakiem,
par mazām svētdienas laimītēm,
par skumjām un gājputniem.
Rīt, izkāpjot no gultas ar kreiso kāju,
bļodiņu ar siltu pienu izlikšu lievenī.
Un kas par to, ka man nav kaķēna
vai pagalmā ezīšu ģimenes!
Man ir kāds, kurš naktīs stāsta par rudeni,
tā viegli un vienkārši. Gaiši un sapņaini.
Tā, ka es atkal aizmirstos basām kājām
uz lieveņa, pie bļodiņas silta piena, gaidot lapkriti.

**

Tā lēni un cēli, caur kaktusu birzīm
nāk rīts un stājas pie manām durvīm.
Vēl ne! Vēl negribu celties un iet.
Mans sapnis līdz galam lai nosapņots tiek.
Vēl drusciņ virs mākoņiem palidot,
vēl mazliet ar eņģeļiem palīksmot.
Vēl gribu matos dancināt vēju
un pieneņu pļavās brist tālu, cik spēju,
Ak, manas domas... Lai klejo, cik tīk,
Līdz skrāpēs pie loga negantnieks rīts.

**

Šorīt atkal migla tik bieza, ka mana
sirdsapziņa apmaldījās,
bet prāts klejo mušmiru laukos
kopš vakardienas.
Naktī es ņemšu lāpstu un iešu
tur dārzā, un aprakšu desmito tiesu.
Tējkarote prieka, naža gals riebuma un
šķipsniņa ticības -
ja vēlies, sauc to par ieguldījumu rītdienā.

Matus mērcēšu pienā un dzeršu lietus ūdeni.
Drīz bruģēšu taku līdz avotam,
Kur katru vakaru mazgāšu kājas.
Tad bridīšu līdz pat apvārsnim,
līdz apziņas robežām, baisām un tālām.

Mājās mani gaidīs auksta tēja,
mājās mani gaidīsi tu.
Un, kad noziedēs latvāņi, es būšu
atpakaļ, lai dzīvotu.

MADARA BEKERE

**

Ir tik grūti saprast būtību.
Ir tik grūti nepamest sūtību.
Bet, ja atver spārnus pasaulei,
nav grūti noticēt eņģeļiem.
Vien atver sirdi ar mīļu smaidu,
un saki: - Labestība, es tevi gaidu!

IR BRĪŽI

Cauri mūžības ceļiem ejot,
brīžiem raudāt vēlos, brīžiem – dejot...
Brīžiem apsēsties stūrī vēlos,
brīžiem pašam jaunajam pretī mēdos.
Bet notiek arī tā, ka zvaigznes spīd
un zelta maliņa mākonim vīd.
Mēdz dažādi brīži būt.
Spēt labākos atrast –
Lūk, tas ir tas lielākais noslēpums!

PAR LAIKU

Laiks atstāj pēdas un uz priekšu steidzas.
Laiks atstāj pēdas, dažreiz pat rētas.
Kā lai apstādina to, mūsu skrējēju nešpetno?
Kā lai pasaka „nē!”?

Es gribu ilgāk palikt šai mirklī,
gribu, lūgt, lai tas nebeigtos.
Bet, ja apniks?
Kuru tad vainos?

Laiks... Ja varētu tevi vadīt,
ja varētu mīlas brīžos apturēt...
Ja varētu...

Laiks... Tu, mūžības sūtnis.
Vienmērīgs. Nē, nevaldāms!
Kā gulbis...
Paliec ar mani!
Paliec vēl te.
Bet – kā gan lai tevi regulē?

IZMISUMS

Viena asara noritēja pār vaigu...
Viena asara caur vārdu – gaidu...
Es nokritu ceļos, pavēros debesīs
un jautāju tām – kad?
Bet – atbildi nesaņēmu...

Tad iekliedzos spalgi visumā –
varbūt kāds tur sadzirdēs?
Varbūt nolamās.
Bet – vēl arvien paliku viena...
Jeb varbūt tomēr - divatā ar sevi?

Sāpot es piekļāvos zemei
un apņēmos vairs necelties augšā.

SINTIJA BRASOVA, 8. KL.

VALODA

Bez valodas nebūtu nekā,
bez valodas mēs būtu mēmi.
Ar valodu sākas pilnīgi viss.
Sākas pirmie vārdi,
pirmā mīlestība.
Bez valodas mūsu nebūtu,
nebūtu šo smaidu,
šo atmiņu un sapņu.
Kā mēs sadraudzētos, iemīlētos?
Nekā...
Tas būtu tukšums.
Tā būtu traģēdija!

JOLANTA ČEVERE

**

Ir darinātā šī pasaule
no saules, kas siltumu sūta,
no ūdens, kas slāpes veldzē,
no zemes, kas savu patvērumu dod.
No mums, kas esam, lai dzīvotu,
no mīlestības, kas piešķir sāpes un laimi.
No mājām, kas sagaida tevi,
no ģimenes, kas vienmēr blakus,
No visa zaļā mums apkārt, kas dzīvību nes,
No prieka, kas spēku dod,
No asarām, kas lemtas mums visiem.
No ciešanām, kas pāri dara,
no cerībām, kas mīt visos.
No tā ir darināta mūsu pasaule.

RŪTA DĀRZNIECE, 16 G.

LIETUSLĀSES PIESKĀRIENS

Es sēžu pie loga
Un raugos, kā ārā līst.
Es vienkārši sēžu un klausos,
Jo viss, kas skaļi izteikts,
Šo mirkli brīnišķo sabojās.
Man patīk vērot lietu
Un to, kā cilvēki no tā mūk.
Viņi nesaprot, cik brīnišķi tas -
Uz savas ādas izbaudīt
Lietuslāses pieskārienu.
Bet tas ir tā vērts.
Sajust, kā mazas lietus lāsītes
Cita pēc citas nokrīt uz sejas.
Tas brīdis ir jāizbauda
Un jāpalīdz to izbaudīt
Arī pašām lietus lāsēm.
Jo viņu mūžs ir tik īss,
Tās dzīvo tikai tik ilgi,
Kamēr nokrīt no debesīm
Un iesūcas zemē.
Varbūt tās dzīvo arī pēc tam,
bet mums to neuzzināt.
Palīdzēsim viņām būt laimīgām
Kaut tikai uz brīdi īsu.

RŪTA DĀRZNIECE, 15 G.

VĀRDI MŪS AIZNES TUVĀK PIE SEVIS!

Mēs visi gribētu krāsainā pasaulē dzīvot,
Kas vairāk prieku, ne naidu nes.
Krāsainus vārdus sadzirdēt,
Cik skaisti tie skan!

Izteiktu domu, gan labu, gan mīļu,
Tu ietērp krāsainās drānās,
Un tad tavi vārdi sāk virpuļot dejā
Kā mazas sniegpārslas sniegpukenī.

Tie nolaižas uz pleciem garāmgājējiem
Un izskan to ausīs kā skaista dziesma.
Kaut pasaulē būtu daudz krāsainu vārdu,
Kas nestu prieku katram no mums!

LAIMA DIMPĒNA

**

Svece nodziest,
bet ne sāpes.
Tās kā svece
dedzina.

Ja varētu
laiku pagriezt
uz priekšu...
Nē, atpakaļ gan.
Savādāk būtu!
Labāk? Varbūt.

Viss šķiet balts -
bet tas tik
pašapmāns.
Kāpēc tā?
Lai vieglāk.
Bet tā nav.
Patiesībā -
nav nekā.

KRISTIĀNA HEISELE

ES NOSTĀJOS PRET NAIDU

Es sēžu pie galda un domāju,
Kāpēc dzīve ir pilna ar naidu?
Es esmu tikai bērns, nevis naida dvesma.

Un daži bērni domā,
Ka naidis ir asaras,
Un nezina, ka naidis ir tas,
Kas ir pret tevi.

Bet es domāju,
Ka varu nostāties pret naidu,
Un naidis aizbēgs no visiem bērniem,
Jo es tā vēlos.

Es zinu, ka naidis nodara sāpes
Tiem, kas tās sajūt,
Kāpēc man nav naidis,
Bet ir spītība?
Es vēlos, lai tā nav,
Spītība man dara sāpes
Tāpat kā asaras.

BAIBA INDZERE

**

Lai aizpildītu šo lapu ar tinti,
Es izvēlos ko sakarīgu veikt.
Savas domas sakārtot un teikt:
Par to, cik tu mīļa, jauka un laipna.
Par acu skatu un lūpām, kas smaida.
Par draudzību ciešu un naidu, kas vij .
Par mani un tevi, ko pasaule vij.
Par cilvēku pūli, kas apkārt mums mīt,
Un asaru jūru, kas līdzī mums slīd.
Tev nelaimē savu roku es sniedzu,
Bet reizēm pati pēc palīga kliežu.

Tikai nu - tu esi senas atmiņas...
Tavas jūtas vairs mani neapskaus.
Tavi vārdi vairs mani nesatrauks.
To, ko nesagaidīju no tevis, vairs negaidīšu.
Mana sirds no jauna plauks.
Pāri visiem šķēršļiem atkal sauks.
Lai būtu brīva.

EVITA JERMACĀNE

NETEIKŠU NEKO!

Es tev neteikšu neko!
Lēni paiešu garām,
nepieskaroties tavam
vēsajam skatienam.
Aizmirst... Aizbēgt!

Vai var atgriezt to, kas sen jau miris?
Vien aukstas sirdis, atmiņas.
Neteikšu neko...
Manas asaras tev visu izteiks
vārdu vietā.
Kā sveces liesma izdziest
tas, ko glabājam.

Klodziens starp klusuma notīm –
es klusēšu!
Es sargāšu to, kas palicis pāri -
tukšumu sirdī, sāpes dvēselē.

LĪGA KALNIŅA, 9.KL.

**

Simtā asara pār vaigu rit.
Ārā tumst nakts.
Tu nenāc pie manis šovakar
tāpat kā citugad.
Mans prāts saka: aizmirsti!
Sirds čukst: atceries!
Tāpēc vairs nezinu, ko īsti gribētu.
Varbūt reiz vārdi būs,
kas mani pie tevis aiznesīs.

LĪGA KAMPĀNE, 9.KL

**

Mans ceļš ... Iela... Māja...
Mans. Mans? Mans!
Tās ir manas mājas, mana sirds,
Mana dvēsele tīrā.
Tas vienīgais, kas man dārgs,
Mana pilsēta, rajons, valsts.
Citam jau nesaprast.
Tas, kas man pieder – dzimtene
Te zināmā pļava un līkais bērzs,
Kas vienmēr no rīta sveicina
Tik mīļi un liegi – pat nemanot
Tik dārga un svēta – mana dzimtene!

LAURA KĻAVIŅA

SMAIDS UN ASARAS

Smaids. Tavā sejā.
Izbaudi šo dienu,-
Šos gaišos saules starus.
SMAIDI!

Asaras? Lietus lāses?
Vai tās ir bailes?
Bailes no vientulības.
Bailes no sāpēm.

Neraudi, - tu neesi viens.
Tu esi starp cilvēkiem, kuri tevi mīl.
Viņu vidū nav jāraud,
Bet jāpasmaida.

JEKATERINA KOĻCOVA

NO KĀ DARINĀTA ŠĪ PASAULE

Ir darināta šī pasaule
no saules un lietus,
no gaismas un miglas,
no bērniem, kas smaida,
no kāda, kas gaida.
No lāčiem un briežiem,
no rudziem un miežiem.
No priekiem un bēdām,
no manis un tevis.
No saulainas dienas,
no sirsnīga tevis.
No tā, kas ir apkārt,
un tā, kas ir mīļš.
No jūtām un domām,
kas sirdī sen mīt.
Un tā, ko jau sen mēs
tā gribējām teikt.
No visa, kas apkārt,
ir pasaule šī.

MANAM LĀCĪTIM

Es skatījos actiņās – mīlās un mierīgās,
Kā podziņas divas, tās bija tik dievīgas.
Tās pavēra prieku man sirsnīgā
Un it kā man teica:
„Tu nebaidies, neraudi, jo kādudien
Atkal tu nebūsi bēdīga!”

Es paņēmu rociņās šo mazo lācīti
Un apskāvu viņu kā maziņu brālīti.
Es sajutu siltumu iekšā – sev sirsnīgā...
Un kā neliktos man, ka tu esi dzīvs,
Zinu, ka nebūsi tu nekad brīvs.

Tu būsi mans lācītis, kas nerunā, nejūt,
Bet zinu, ka grūti tev vientuļam nebūt,
Un zinu, ka mīlēšu tevi šo garo mūžu
Un tevi nevienam nekad neatdošu.

INGA KRUGLOVA

**

tu lūdzi man nedaudz ūdens
ne to, kas pilot no krāna
neļāva tev ne acu aizvērt
ne to, kas ož pēc rūsas
ne to, kas nests no lielveikala plaukta
tu lūdzi man nedaudz ūdens
no mežmalas straucha
kura ik rudeni mērcējam rokas
zagdami sakritušas lazdu lapas
mēs lūdzam viens otram-
nezagt par daudz,
lai strauchs pārstatu raudat
lūdzam viens otram-
neaizmirst,
neaizmirst zagt lapas
nākošrudē

**

rudens smējās pat tevi
vējš garām skrienot man
ausīs čukstēja, ka
tavas kājas nevienu
lietus pielieto peļķi
neesot izbrīdušas
garāmejojot tavas drūmās sienas
klusī klēdza,
ka tu slēpjoties no lietus,
un tev esot lietussargs

ak! kā rudens smējās par tevi!

un sarkana kļavlapa ar
neciešami skaļo balsi
klačojās,
ka tavas acis neesot
apbrīnojušas nevienu
vēja norauto un salnas nokrāsoto
lapu

rudens smējās par tevi

KINTIJA KUNDRATE, 8. KL.

LATVIEŠU VALODA

Liela un varena
Arī cildena
Tā mūsu
Valoda
Ilgi lolota
Elpā izteikta
Šodien dzirdēta
Uz mūžiem mantota

Vienreiz pateikta
Allaž neaizmirstama
Labi glabāta
Otras tādas nav
Dabīga
Apbrīnojama

ZAIGA KUPČE

ES ESMU SMILŠU GRAUDS

Es esmu kā mazs smilšu grauds,
Kuru neviens nepamana.
Tāpat es arī dzīvoju,
Tā, kā protu dzīvot.
Mani nevar pārvērst par milzu kalnu.
Un nebūs tā, ka mani redzēs,-
Redzēs kā lielu milzi.

Es nevaru būt tāda,
Kādu tu mani iedomājies.
Es esmu smilšu grauds,
Kuru neviens nepamana.
Es būšu mazs grauds,
Un gulēšu smiltīs kopā ar citiem.
Mani nevarēs pārvērst.

RAMONA KUZMINA

**

Šodiena bija grūta diena
Pavadīta vienatnē
Es un manas domas -
Es un liels Nekas...

Mani sapņi iegrozoti.
Es saucu pēc kaut kā,
Bet nezinu kādēļ to daru.

Manas jūtas apspiestas.
Tās laužas uz āru
Jūtu sevī spriedzi-
Līmenis ceļas!

Man nav nekā.
Tikai manas domas,
legrozotie sapņi
Un apspiestās jūtas.

ILVA LAIVINIECE

RIEKŠAVĀS

Tev riekšavās dega
nerātņu guntiņu spiets,
atmiņu pali un vējā laistie
sapņu putni.

Tev riekšavās dega
pēdējie čuksti –
kā uguns, kas nodziest
svecei izdegot.

Tev acīs mirdzēja
sāpju rasa, un lūpās
dega pēdējie
atvadu vārdi.

Tev dvēselē vētru
nomainīja klusums –
nejūtīgs un degošs,
kam visa par daudz.

TIK DAUDZ

Tik daudz labu vārdu,
ko pasacīt var tik klusi.
Tik daudz siltu atmiņu,
kas rudenim cauri
lej savu gaismu
pār pasauli manu.

Varavīksnē ierakstīt
katru acu skatienu,
katru siltu smaidu.
Atcerēties katru lapu,
kas sveicienus tavā ceļā
no gadu tālēm māj.

No rudens dienas
vēju virpulī kā miegā
celt savu pili –
no atmiņu drumstalām,
kad lapas ātri
vējiem līdz krīt.

ILZE LAPIŅA, 7. KL.

DZĒRVENĪTE

Dzērvenīte mazā, skaistā,
Dzērvenīte mana mazā,
Lieku traukā to kā nieku,
Lieku mutē to ar prieku.
Tu tik salda mutē kūsti,
Tu tik maiga, tu tik sārta.
Nākamgad es atkal iešu
Lasīt jaunās dzērvenītes.
Dzērvenīšu laiks jau klāt,
Eju atkal lasīt tās.
Atkal redzu tevi mazā,
Mana mazā dzērvenīt.

SANDA LOČMELE, 9.KL.

MĒNESS UN ZVAIGZNES

Šonakt mēness un zvaigznes spīd,
Šonakt, tikai šonakt un vēl rīt.
Šonakt tās man un tev mirdz,
Šonakt nepievils mūs sirds!

Mēness atspulgā zvaigznes spīd,
Nepārdomāti tās spīd, šodien un rīt.
Aiznesot tik daudz sev līdz,
Un neprasos- par ko tas viss?

To atspulgā pat mēness nobāl,
To atspulgā dejo eņģeļi savādāk,
Un cilvēki domā pareizāk.

Šonakt mēness un zvaigznes spīd,
Šonakt, tikai šonakt un vēl rīt.
Šonakt mēness blāzma uzvarēs,
Šonakt skumjas nepaspēs!

SANDA LOČMELE, 8.KL.

SPĒLĒTĀJS

Rokas slīd pāri stīgām,
pat nemanāmi aizskrien stundas
kopā ar tevi, tikai tevi!

Klusi acis veras ciet.

Pat neredzot stīgas, tu spēlē,
jo kopā ar tevi neko nevajag.

Lēni nolaižas uzacis,
plakstiņi sastingst,
bet tu spēlē pat miegā.

Tu spēlē.

Šajās stīgu spēlēs
uzvarētājs ir viens,
tas esi tu, - spēlētājs.

Rokas slīd pāri stīgām,
nemanāmi aizskrien laiks,
jo kopā ar tevi neko nevajag!

Plakstiņi sastingst.

Uzvarētājs ir viens,

Un tu jau būsi mans spēlētājs!

ALĪNE LĪCĪTE

RUDENS

Rudens.
Tik krāsainas lapas
un vārdi lido pa vējam.
Uz kādām lūpām sīka asins lāse -
tā neizzūs,
tā neizplēnēs.
Ikdienā ejam un nepamanām,
ka ceļā mums tik daudz ir
samīdītu lapu,
neizteiktu vārdu
un siržu salauztu.

Ir atkal atnācis rudens.
Krāsaina nostaļģija.
Tik vienu lūdzu tam:
Paņem manas skumjas
un iegriez lapu virpulī.
Lai pazūd!
Lai neatgriežas!

LAURA MARKOVA, 10.KL.

**

Sapnis... Patiesība...
Kas starp tiem ir?
Miers, kas mierina.
Prieks, kas par visu priecājas.
Skaistums, kas patieso rada.
Vētra, kas bargā ir.
Varbūt mākoņi?
Vārdu vējš, kad tas
noskaņu mākoņus dzenā?

LAURA MARKOVA, 9.KL.

STARP SAPNI UN NOMODU

Es vaicāju sev -
kas atrodas starp sapni
un nomodu?
Murgs, kas vajā mani,
miers, kas palicis pamests,
prieks, kas laužas caur sāpēm,
sāpes, kas neatļauj visu,
skaistums, kas patieso rada,
patiesība, kas patiesa ir,
klusums, kas ir it visā...

**

Dzīvība.
Dzīvība ir kā mirklis -
tikko sākusies, tūlīt jau beidzas...
Kādam tā nozīmē daudz,
bet vai dzīvība, aizejot, saprot,
cik kādam tā nozīmē daudz?
Paliek atmiņas -
tās ir skaistas, bet arī tik gaistošas...
Dzīvība ir kā asara ritoša pār vaigu -
lēni slīdot pār vaigu tā dzīvo,
nokrītot sasītas un mirst.
Dzīvība katram ir svarīga.
Tā ir jāsaudzē.
Nevajag darīt tai pāri.

ARNITA MEDNE, 10.KL.

**

Salts vējš...
Tu jūti to?
Rudens... Ar krītošām lapām,
rasu rītos, lietus lāsēm pār mums.
Zini?
Vārdu vējš noskaņu mākoņus dzenā.
Dzenā, cerēdams vēl kādu
saules staru pamanīt
aiz mākoņiem tumšiem.

ARNITA MEDNE, 9.KL.

* *

Man nevajag spārnus.
Ļauj man uz zemes būt,
sēdēt uz akmens
un tā sauli samīļot!
Es negribu lidot,
vēlos kājām iet -
lai pēdas zāli sajūt
un rasas tuvumu jūt.
Es vēlos vien tik,
cik slāpst mana sirds.

* *

Bērns sniedz roku pretim krāsai
un triepj to līdz rītausmai -
lai arī pelēkā krēslā sudrabs iemirdzas.
Bērns triepj to uz skumjām, sāpēm un asarām -
lai arī tajās sudrabs ieskanas.
Un bērns zina, kā pelēko padarīt skaistāku.

ILMA MELNE, 9. KL.

* *

Kādā vēlā, putekļu pelēkā vakarā
kāds sauca manu vārdu...
Es atskatījos, bet saucēju
nekur neredzēju.
Tad dzirdēju vārdus - labsirdība...palīdzī...klusums...
Saucējs bija manī.
Tas nesa mani tuvāk pie sevis.
Un domāju es par savām īpašībām,
uzvedību, attieksmi...

* *

Pasaki vārdu - piedod –
tad kaut kas mainīsies...
Kaut kas mainīsies.
Tas aiznesīs tevi tuvāk pie sevis –
un tu visu sapratīsi.
Cik bieži tu saki šo vārdu - piedod?
Un - kāpēc?

SANTA MEĻHOVA

SAULĪTES DOMIŅA

Saulīte, saulīte,
Sasildi silti,
Pamestos bērņiņus
Gaidām uz tilta.
Esi kā māmiņa,
Mīļa un silta.
Apgaismo ceļu šiem
Bērņiem uz tilta.
Lai viņi var augot
Saprast labo un ļauno,
Un nepiedot mātei,
Kas bērņiņus pamet.

LĪGA MŪRNIECE, 8.KL.

Mana bērniība ir kā putns un tā lidojums - tas lidinās un nolaižas uz zemes. Šis putns, kas lido, ir plašs, iztēles pilns un brīvs. Tas izpletis spārnus traucas pret vēju, izliekot visu savu spēku.

Bērniņbai rit asaras grūtajos un sūrajos brīžos, kad apstājas laiks. Putns redz visu pasauli, viss paveras tam, ja tas pats atklājas plašajai pasaulei. Dažreiz bērniība ir kā trausla putna spalva... Spalva, kuru aizskarot, rodas gan asara, gan prieks. Putns apstājas un ieklausās sirdī.

Tā sirds ir bērniības sirds. Sirds, kas mīl, pārdzīvo, cieš, priecājas, un piedod. Sirds, kurā ir daudz vietas, kā visā šajā pasaulē... Pasaulē, kurā mīt daudz šādu bezbēdīgu un laimīgu putnu...

INGA NIKOLAJEVA

**

Piesēžos pie kārtējās baltās lapas...
Ne jau apzināti es rakstu, -
Vārdi paši no sevis nāk,
Ar manām domām rotaļāties sāk.
Bet, ko gan es varu darīt,
Un ko drīkstu no tevis prasīt?

Pirmo reiz satiku - neievēroju,
Otro reiz - skatienu nenovērsu,
Trešo reiz - pamatīgi ieķēros,
Līdz sirds dziļumiem pieķēros!

Nu, redzot tevi, ne par ko citu domāt nespēju,
Ne par to, kas notiks, ne to, kas iejauksies.
Esi tikai tu. Un lūpas manas nespēj izdvest ne skaņas,
Jo tādas nu ir sajūtas manas.

LĪVA OSTROVSKA, 7.KL.

RUDENS

Tad, kad beidzas vasariņa,
Sākas aukstie rudens vēji,
Sākas koku lapu dejas
Un vēl klātu lietutiņi.

Ak, rudenīti, rudenīti,
Kāpēc atnesi mums lietutiņu,
Kāpēc atnesi mums aukstos vējus,
Kāpēc atnesi mums raibās lapas.

Lapas sārtas, sārtiņās
Dzeltenās un sarkanās.
Lapas raibu, raibiņās
Straujos vējos šūpotās.

KARĪNA SILAUNIECE

**

Rudens izkrāso vārdu vēju -
tas noskaņu mākoņus dzenā...
Tādēļ nesāp, ka tauriņi beiguši dejojot
un putni aizlido projām.
Arī tad, kad redzu - salna kož ziedus -
vasaru neaizmirstu.

MIKELIS SKOPĀNS

SAPNIS

Sapni, kas gan tu esi,
Ka vari mani pārņemt
Savā burvības varā?
Kas gan tu esi, ka
Vari mani hipnotizēt
Un ieslēgt bez atbrīvošanas?

Sapni, es mostos,
Tev būs jāatkāpjas,
Jo jau ir pienācis
Rīts!
Sapni, tu aizvācies
No manām domām, jo
Ir pienākusi
Diena!

DAĻA TEVIS

Tā lietus lāse uz loga,
Vai asara uz tava vaiga?
Es noskūpstu tavu vaigu,
Kļūstu par tavu asaru.
Tik sāļu, tik rūgtu,
Bet reizē arī saldu,
Jo zinu tagad esmu
Daļa no tevis -
Tava asara...

NAKTĪ IZSKAN ČUKSTS...

Nakts klusums.
Ēnas aizslīd gar logu...
Dzirdu kādu klusi čukstam.
Nakts uzrunā mani un
Vēlās atņemt dienai.
Nakts čukst.
Čukstus dzirdu tik es,
Līdz tie pāraug vārdos.
Vārdos, kas neko nenožīmē.
Naktī izskan čuksts...
Vai dzirdi? Nakts mūs sauc.
Dod roku čukstam
Un nāc mums līdz.
Naktī būsim tikai mēs –
Tu, es un čuksts,
Kuru cits neviens nedzird.
Skan čuksts
Un mūsu vairs nav...

DIENĀS, KAD TEVIS NAV

Dienās, kad tevis te nav,
Dienās, kad mākoņi raud,
Jūtos pasaules pamests un aizmirsts,
Aizmirsts, kā rotaļu lācis istabas stūrī.
Jūtos iesprostots kā žurkulēns būrī.
Jo tevis te nav...
Debesīs par to mākoņi raud.
Mākoņa asaras sitas
Mana dzīvoķļa logu rūtīs,
Bet mana sirds žēli pukst krūtīs.
Tā gaida tavus vārdus,
Kas atvērs pasaules vārtus.
Tevis te nav,
Bet mākoņi joprojām raud...

ENĢEĻU ROTAĻAS...

Enģeļi spēlējas ārā aiz loga,
Spēlējas ar mūsu sirdīm,
Tie dejo, smeļ, bet pa vidu visam,
Kā vieglas sniegpārslas lido,
Mana un tava sirds!
Tava enģeļa sirds,
Manējā – mirstīgā!

EVĪJA KLINTA STRAPCĀNE

**

Manā acu priekšā
Izdziest pēdējā svece.
Diena ieskrien tukšumā.
Dvēsele kliedz pēc palīdzības,
Tik neviens to nedzird.
Visi ir kaut kur,
Bet es esmu te...

**

Tagad ir klusums, tik maigs.
Ir nakts pirms nākamā rīta.
Mirkļis pirms nākamā sapņa.

**

Viens mirklis, viens nejaušs vārds,
Viena nepārdomāta rīcība,
Un tu vari kādam salauzt sirdi.
Tas sāp un sagrauj visu.
Labāk paklusē!
Tu nezini, kā sāp tam,
Kas jūtas kā pils drupas rudenī.

**

Tikai viens vārds kā atslēga uz sirdi,
Un viss pilnībā izmainās.
Bet, ko darīt, ja atslēgto sirdi
Trieš pret klinti?
Un tā ir nedzīva...

**

Smelt iedvesmu, smieties,
Tvert dzīvi kā ziedošu pļavu!
Nekas, ja tā kādreiz nozied.
No jauna tā atkal ziedēs,
kā nekad nav vēl ziedējusi.

AIVIS SUTUGOVS

**

Es nopūtu sveci.
Liesma,
kvēla kā mana sirds,
izšķīda gaisā,
tur, kur necaurredzamā tumsā
zvaigžņu pumpuri
raisās.
Nesteidzīgi
izdzēru alus kausu,
sajūtot sevī
apiņu vieglo rūgtumu,
smeldzoši neatvairāmo
kā ilgas.
Nopūta
lauzās no dvēseles
laukā,
bet sirdi savu
ieliku
cukurtraukā,
pie cukura saldi
baltā.
letērpos domās
un izgāju naktī
saltā.

**

Skumjas jau kuro dienu
graužas manī kā kokā, bet es
turu prieku aiz rokas.

Cik ilgi -
tas jājautā skumjām pašām -
tās turēs vēl cieši mani,

un cik ilgi
skumju pļavā
mani ganīs skumju gani.

**

Viss ir tik plīstošs,
pat klusums tāds ir.
Cītreiz saplīst kas sīkās drumslās
tajā vietā, kur atrodas sirds.

Kaut kas izšķīst un pazūd,
kā nekad tā nebūtu bijis,
un dvēselē sausums tāds mīt,
kā nekad tur nebūtu lijis.

Brīžiem izirst un neatnāk vairs
kāds mirklis kļedzoši kluss,
kāds mirklis degoši kairs,
kas nu bezgalībā dus...

**

Līst.
Laikam dvēseles raud
tur - augšā.
Lūdz ūdeni grauds,
kā vālodze lūdz
pēc lietus,
kā debesis
asinssārtus saules rietus
lūdz.
Un zvaigznes kā rozes
tos plūc.
Patiešām - līst...
Kāds kvēlāk lūdz,
cits raud.
Bet, valgmi neieguvis,
noslāpst grauds.

KLINTA ŠARŠŪNE

TIKLA ACIS

Siltā roka pie vēsā stikla
paliek auksta, mitra.
Ar otru roku notraucu lāses no loga,
Atbrīvoju acis no miglas sloga.
Kā mēmā filmā cilvēki garām slīd.
Liekas, pieskarties varētu tiem tūlīt...
Bet roka atduras pret logu...
Šķiet, dzīve ārā pilna moku..
Es smoku..
Gribu atvērt logu..
Stiepj roku..
Tūlīt, tūlīt es aizsniegšu to..
Bet, ak, nē, es nespēju it neko.
Man sirds krūtis sāk trakot,
Bet pēkšņi dzirdu kādu sakot:
"Celies, ir rīts!"

KURPES

tu jūties kā svešās karpēs iekāpis
kā viens pats no tramvaja izkāpis
un pa visu pieturu vienīgais karpēs palicis
tiesa - sapīcis
tu svešās kurpes ej uz priekšu
spiež tās, liekas, tūlīt kliegšu
bet jāiet
šķiet sāpes jau sāk pariet
kāds no muguras kliegz: "stāviet!"
ak nē, - tas svešo karpju tpašnieks
kas tam vajadzīgs - man lieks.
bet kurpes tās man vienīgās...
kurš nu nāks man palīga?
nekā..
gan jau izkulšos kaut kā...

ILZE ŠIVCA, 9.KL

**

Šie vārdi izskan tik klusi,
šie vārdi izskan tik naivi...
Tomēr - tie nes tuvāk sev, tuvāk tev.
Tuvāk un tuvāk...
Klausoties sevī, dzirdu tevi.
Vārdi nes tuvāk un tuvāk.
Bet domas par tevi – tālāk un tālāk...
Uz nezināmu vietu mani un tevi.

DIGNA ŠKAPARE

**

Skumji - tā sēžot un skumstot,
Asaras lejot un rakstot –
Es nokavēju sevi

Skumji – hipnotizējot
Vienu punktu uz sienas,
Es neredzu laukā pa logu
Dzīvi, kas notiek uz ielas.

Pasaule uzceļ žogu
Otrpus maniem logiem.
Laika zobs to neskar,
Dzīve tam aizbrauc garām,
Skaļi svilpdama
Kā straujš un rēcošs vilciens
Pāri pasaules robežai.

Dzīve tūdaļ aties
Paņems līdzī vāju.
Es tomēr nokavēju.

**

Ieskaties manās plaši aizvērtajās acīs
Un saskaiti sāpes tajās!
Kas par to, ja kāds sacīs –
Ka manās asarās mirkst kājas.

Ieklausies, ko es čukstus saku.
Šī tava aplamā zīmju valoda
Un lielie drukātie burti
Vienkārši dara mani traku...

**

Guļu uz laipas
Peldinu ūdenī savus matus
Palaižu vējā jautājumus
Atbildes meklēju niedrēs.
Ienirstu dziļāk
Ierbjos smiltīs
Ar skatienu
Ar vienu vienīgu
Ar skatienu piesienu smilšu graudu
Neļauju tam nomirt
Ieskatos atspulgā
Redzu tevi
Aizveru acis
Tu uzpūt dvašu
Spogulis viļņojas
Asara krīt bezdibenī
Vējš to aiznes
Dāvā ūdensrozei
Tik baltai un tīrai
Līdz riebumam perfektai
Es to noskūpstu uz atvadām
Visam skaistajam jānomirst

EVA ŠMUKIŅA

**

Pietiek viena soļa,
viena vārda,
lai spētu aizmirst.
Pietiek vienas domas,
viena čuksta,
lai spētu aizmirst.
Bet kāpēc ir jāaizmirst?
Jo pietiek viena teikuma,
lai atcerētos...

BRENDA ŠOPA

**

No debesīm nolaidās eņģeļi
Un teica: „Šī pasaule ir par ļaunu,
Šai zemē nav labā, nav cerīgu acu.”
Bet meitene bija,
Kas pasauli glābt gribēja,
Tā teica: „Dariet, ko gribiet, bet glābiet.”
„Glābt mēs varam, bet neizglābsim
šo ļaunuma tīmekli.
Ne tev sirds šķīsta, ne citam.”
„Lai paliek, gan Dievs palīdzēs mums.”

PAZAUDĒTIE GADI

Es nevaru noticēt tam,
Ka dzīve paiet tik ātri.
Tik ātri, ka aizmirstam paši sevi.
Mēs aizmirsīsim veco,
Bet paņemsim jauno.
Mēs aizmirstam pašu svarīgāko- mīlestību.
Es vēlos atgūt tos mīlestības gadus, ko aizmirsām.
Es vēlos atgūt tos laimes un satiecības gadus.
Es vēlos un vēlos, bet nevaru.

**

Ziemas meitiņas skrien pa lauku-
baltām vizuļu micītēm galvā
kā taureņi lido viņas
no tīras, skaidras debestiņas.
Un es tām līdzī aizlaižos,
Kā tauriņš balts dejā iesaistos.

NATĀLIJA ŠTUĻBERGA

ES REDZU TEVI VISUR...

Visur, kur dodos,
Man liekas, ka tu esi tuvumā.
Pat putna dziesmā, man šķiet,
Tu man kaut ko vēlies pasacīt.
Košs zars palokās, -
Varbūt tu man roku sniedz?
Es pieveru acis.
Vējš uzvirno.
Drēgns vēsums
Skar manu seju.
To zinu un jūtu.
Tūlīt atvēršu acis.
Un tie būs bijuši
Sapņi...

MĀRĪTE ŠUĻJA

TĪKAI SAPNIS NEKĀDS

Drūmākais sapnis un tumšākais rīts,
Tāds, kurš nav saulstariem izrakstīts,
Tāds, kurš melniem diegiem ir vīts,
Viss it kā tumšā apmetnī tīts.
Ir sapnis tikai viens tāds no visiem...
Klusums...
Tumsa.
Tikai mans sapnis tāds-
It nekāds.

DIĀNA TEPERE

**

Aizverot acis - iemigu,
Iemiegot - redzēju sapni,
Sapnī - tevi,
Tevī - skaistu smaidu,
Skaistajā smaidā - laimi,
Laimē - mūs abus,
Mūsos - prieku,
Priekā - pamodos,
lai labais nebeidzas.

MARINA TIMOFEJEVA

**

Ārā tik pelēka diena.
Kas tā par dienu?
Kāpēc šī ir
tik pelēka diena?
Laikam jau tikai tā liekas,
jo nejūtos labā omā.
Tas jau kā vienmēr -
kad man slikta oma,
tad vienmēr šķiet pelēka diena.

SANTA VEILANDE, 8.KL.

NOVADNIEKU BIRZIS

No laikiem seniem mantots mums
kā novadniekus godāt.
Un tā par godu viņiem mēs
ik gadus kokus stādām.
Šīs novadnieku birzis liek
par viņiem atcerēties.

AIVA VIDUCE

**

es zinu visas trigonometrijas formulas
zinu kādēļ nāk rīts
kā izskatās zaļā vārņa es zinu
es zinu daudz
tikai tu viens manu sirdi jauc
un prātam liec kūleņus mest
tikai tavā priekšā es kļūstu cilvēks
kas nezina pat ābece gudrības
tad nezinu ne rīta, ne vakara
nezinu, ko drīkst un ko ne
nezinu kādēļ es smaidu
kādēļ skatos tev acīs
kādēļ ienirstu tajās un
aizmirstu pasauli visu
aizmirstu sevi tevi
nezinu kādēļ tā notiek

kāds gāja garām, dzirdēju teica –
mīl!

TAVAS ACIS

tavas acis
ir kā vijolīšu ziedi
man pat šķiet
ka tās smaržo
ne jau parastu smaržu
bet tādu
ko sajūt dvēsele
tu skaties uz mani
un es jūtu
tavu acu smaržu
tik maigu
mīlestības pilnu
jūtīgu
mīlestība vienmēr ir
jūtīga

**

Mani pasta baloži
ir aizmirsuši ceļu
uz tavu sirdi.
Tā es viņus sūtu
katru dienu
ar savu dzeju
meklēt vietu,
kur tu esi noslēpis
savu sirdi,
lai tā nejustu to,
cik ļoti
man tevis trūkst.

**

nogalināt sevī taureni
nelidot nekur
apslāpēt vēju sirdī
un klusēt

aizvērt acis uz patiesību
klausīties melos
neticēt sev

nemīlēt nemīlēt nemīlēt tevi
neļauties jūtām nekad
tā turēt

neklausīties sevī
neticēt sirdij
tā melo

acīs sev neskatīties
pasmaidīt skumjās
dzīvot

**

atmiņas par tevi -
delete
tavas acis -
delete
to, kā tu man
uzsmaidi-
delete
tevi-
delete

**

Esi ar mani šobrīd, jo man šodien ir melnā diena.

Man ļoti vajag tavas pelēkās acis un smaidu. Man vajag tavu mierinošo balsi un pieskārienus. Man šodien ir melnā diena. Melna kā zeme pavasarī, melna kā vasaras nakts bez mēness. Melna, kā tavs skatiens.

Man tevi vajag, jo zinu,- no melnas zemes aug zaļa zāle, pēc tumšām naktīm nāk siltas naktis un varbūt tomēr tu mani mīli...

**

Skatos uz tevi un pāršķiru savas dzīves lapaspuses.

Viss jau ir bijis. Gan sāpes, gan laime, rūgtums, neuzticība, mīlestība... Viss... Ir daudzpunkti, tikai nav punkta. Aizvainojums - daudzpunkte... Vilšanās - daudzpunkte... Sāpes - daudzpunkte...

Man pietrūkst punkta, kas saliktu visu pa plauktiņiem. Man jau vēl nav tas vecums, kad varu atļauties daudzpunkti, man vajag skaidrību - punktu

IEVA ZIRNE, 9.KL

**

Es vairs negribu
Aiz tā aizsega slēpties...

Brūklenāju vainags ātri vīst,
Kaut tas vīts no tīras
Un patiesas mīlestības.

Mani neuztrauc putekļains lielceļš
Un ievziedu smaržas reibinājums,
Mani mulsina patiesība...

Nāves žurka graužas manā sprostā,
Un plastilīns spraugu aizlipināšanai nelīdz,
Tas viss man būs jāsaprot.

Arī tad, ja putni nelidos,
Arī tad, ja skudra nogurs
Un viss prasītais man būs.

Man vienalga ir bail,
Kāda tā patiesība būs.

IEVA ZNOTA, 8. KL.

ĪEMĀCI MAN LIDOT

Īemāci man lidot,
tālu, tālu.
Lai varētu aizmirst
visu, kas bijis.
Lidot. Vēlos lidot,
un aizmirst bijušo,
lai piedzīvotu jauno.
Apstādini laiku,
lai nekas nepazustu.
Lidot, līdz naktij vēlai
un dienai agrai.
Īemāci piepildīt sapņus
un likt putniem dziedāt,
lai sirdij nebūtu skumji,
un vienmēr kāds būtu līdzās!